

MYLĖTI SAVO guru

Puoselėjame ne tik kūną, bet ir sielą: kasmet daugėja žmonių, norinčių greitai patobulinti netobulą savo gyvenimą, rasti guru, kuris pasakytų stebuklingus žodžius, ir viskas pasikeistų. Tai mada, būtinybė ar priklausomybė?

Jei jūsų seniai matyta pažįstama tarp kitko paklaus: „O tu pas ką vaikštai?“, tai turės galvoje ne kirpėją ar manikiūrininkę, o ne – dabar progresyvių žmonės vaikšto pas dvasinius mokytojus, laimingo

gyvenimo specialistus, asmenybės ugdymo trenerius, minčių galios puoselėtojus, bioenergetikus ir visų galų instruktorius. Profesionalieji, dirbantys ne vienus metus, atlieka tikrai neblogą darbą, padėdami stresų krečiamiesiems, realybės užspaustiems žmonėms atsipalaiduoti ir rasti atsakymus į kankinančius klausimus, bet pasitaiko ir tokių, kurie iš esmės nepasako nieko, ko iki šiol nežinojome. Ypač naujai iškepti įvairaus plauko seminarų organizatoriai, siūlantys paversti mūsų nykią kasdienybę rojumi. Jų gausa liudija apie tai, kad mes, visa kita žmonijos dalis, esame tik apgailėtini pusgaminiai: tokie turbūt ir liksime, jei

„nesutvarkysime“ savo minčių ir kūno, nesurikiuosime tikslų, pagal guru rekomendacijas nesurašysime svajonių, o vėliau neišmoksime jų įgyvendinti. Jie susikuria įmantrius savo puslapius, juose prisistato, pavyzdžiui, šitaip: „Pardavimo ir rinkodaros specialistas, asmeninių finansų planavimo ekspertas, NLP praktikas, mokymų treneris, profesionalus *koučėris*.“, bet kažkodėl siūlo išmokyti mus įvairiausių dalykų, patys perskaitę penkias populiariuosius psichologijos knygas, jų santrauką pateikdami kaip panacėją. Kiti

„ima“ specialiaisiais efektais: jei nesiklausėte gongų skambėjimo ir šamanų būgnų tratėjimo, jei nemeditavote Ibisoje, nešokote pilvo šokio šviečiant mėnuliui, nesileidote į jokią egzotišką kelionę su dvasiniu vadovu, tikrai dar neperėjote vikšro stadijos. O kitos jau plasnoja drugeliais, turi štai gražius, protingus ir dėmesingus vyrus, stulbinamas karjeras, nesibaigiančius finansus ir namus ant vandenyno kranto.

Na, taip – mes už tuos drugelius ir už pokyčius. Ir už siekį visą gyvenimą mokytis. Ir už laisvą valią rinktis, ar ►

JEI KLAUSANTIS
MOKYTOJO IŠKART
NORISI JAM
PRIEŠTARAUTI,
JEI APIMA
NEJAUKUMO
POJŪTIS – JIS NE
JUMS.

tai daryti savarankiškai, ar kam nors padėjus – po rimto spyrio į užpakalį. Tai tikrai geriau, nei klausytis pažįstamų išpažinčių, kad keistis privertė, pavyzdžiui, sunki liga. Tik kaip rasti tą tikrąjį savo guru, o ne koki vaka-rykštį pardavimo vadybininką, per porą mėnesių mikliai persikvalifika-

vusį į gyvenimo būdo vadybininką, žadantį išmokyti visko, išskyrus levitaciją? Kaip nepakliūti į visišką nieką pardavinėjančių apsišaukėlių, viliojančių greitu ir efektingu šuoliu į laimingą gyvenimą, pinkles ir kaip visam gyvenimui netapti sektantų vergu, nešančiu jiems pinigų neaišku

už ką? Nemažai seminarų ir kursų apėjusi Ina teigia, kad pirmiausia reikia sau atsakyti į klausimą, ko iš jų tikiesi ir ko nori? O paskui tikrinti: jei klausantis mokytojo iškart norisi jam prieštarauti, jei jo mintys neranda jokio atsako, jei apima nejaukumo pojūtis – tai ne jums.

mi ir pasirinkdami netinkamus mokytojus žmonės būdavo privedami prie savižudybės arba patirdavo sunkių psichikos sutrikimų. Netgi rimtesnėse dvasinėse bendruomenėse pasitaiko liūdnokų atvejų: neseniai pas mane į kvėpavimo sesiją atėjo žmogus, keturiolika metų praktikavęs jogą vienoje bendruomenėje, kur tam tikra praktika jam baigėsi Parkinsono liga... Tai rodo, kad žmogus praktikavo tuščiai, jam tiesiog buvo bukinamas protas, nes einant į save išmintingai, o ne aklai ar fanatiškai, sveikata turi gerėti, imunitetas stiprėti. Teisingos praktikos metu pirmiausia turi pakilti intelektas: tada žmogus net žino, kodėl jam šiandien sloga ar kodėl suskaudo kelio sąnarį, ir imasi reikiamų veiksmų. **Egzistuoja tam tikra kategorija žmonių – dvasiniai turistai, kurie metų metus eina vis į naujus seminarus, kursus, žavisi vis naujais guru, bet patys realiai nesikeičia ir negali pasakyti, kad kas nors jų gyvenime pasikeitė į gera.**

Tai nėra blogiausias variantas – jie stengiasi, nors savarankiškai žongliruoti įvairiomis ezoterinėmis praktikomis dažnai yra gan pavojinga. Viename jos šventraštyje yra svarbūs žodžiai: „Kokios pastangos – tokie rezultatai.“ Jei praktikos neveda į sąmoningumą, kuris išoriškai reiškiasi kaip nuolankumas, kuklumas, supratingumas, dosnumas, tarnavimas visuomenei, tai ne tobulėjimas, o stovėjimas vietoje. Jei nėra savistabos, disciplinos, jei kasdien nepraktikuojama sąmoninga malda, mantras ar kitos praktikos, o tik retkarčiais nuvažiuojama į kokią nors stovyklą arba porą kartų per savaitę užsukama į jos studiją, didelio progreso nėra ko tikėtis. Geriau negu nieko, bet ieškantiems didžiosios tiesos to tikrai negana. Užtenka pažvelgti į šventųjų biografijas – kiek jie dirbo su savimi...

Bet dauguma žmonių nepretenduoja į šventuosius. Jie suvokia savo netobulumą, užtat nori šlietis prie tobulesnių. Dvasiniai ieškojimai moteris dažnai atveda prie meilės savo guru. Esate su tuo susidūrę?

Pagal įrašus pase esu gana jaunas, tad, aišku, susiduriu... Taip, tokių tendencijų yra, jeigu leisi tam vykti, ir vyks – ši sfera tam labai tinkama. Yra įvairių ezoterinių kryptų mokytojų, kurie tuo piktnaudžiauja. Bet jei tu tokio susižavėjimo neprisileidi, nebūna ir dviprasmiškų situacijų, nes suvoki, kad negali klaidinti to nesuprantančių mokinių. Arba stengiesi gyventi, kaip pats mokai, arba ne. Tie guru, kurie važinėja su pulkais moterų ir dažnai jas keičia, aki-vaizdu, yra juodieji mokytojai. Jie įsivaizduoja, kad gali sau leisti viską, nes yra „nušvitę“. Bet kai mokytojas iš tikrųjų gali sau leisti viską, jis dažniausiai elgiasi kaip šventasis, kad neklaidintų to nesuprantančių sekėjų. Dvasingumas sėja harmoniją ir ramybę, o ne chaosą.

Ar įmanoma tokiam žmogui kaip jūs, kurio energija nu-

kreipta į dvasinius dalykus, darniai gyventi su moterimi, auginti vaikus, būti geru vyru ir tėvu?

Su žmona esu išsiskyręs. Jei moteris supranta, palaiko savo mokytoją, tai ji ne trukdo, o padeda jam, papildo jį moteriškąja energija. Kad dvasiniam mokytojui nebereikėtų moteriškosios energijos, jis turėtų būti pasiekęs itin aukštą lygį – tokių Europoje nėra daug. Iš praktikos žinau, kaip sunku jaunam žmogui, kuris, tarkim, išeina į vienuolyną: jis nesugeba valdyti savo seksualinės energijos. Ši netransformuojama skatina įvairius psichikos sutrikimus, fizines ligas. Taigi, ir vienišas mokytojo gyvenimas dažniausiai nėra tas kelias, kuriuo jis turėtų eiti.

Tikėtina, kad moteriai būti šalia tokio žmogaus, kaip jūs, yra sunkiau nei šalia paprasto valdininko, kuris kasdien kursuoja numatytu maršrutu. Reikėtų bent jau šiek tiek aukotis.

Be abejonės. Tačiau juk paprasta: arba tu priimi kito žmo-

Moterys žavisi protingais vyrais, žinančiais, kaip teisingai gyventi, ir mokačiais to kitus. Jų asmenybės žavesys kartais taip užburia, kad mokinės įsimyli nuostabųjį savo guru. Joms tiesiog kaip oro reikia šalia tokio žmogaus – įkvepiančio ir nukreipiančio, verčiančio mąstyti ir ieškoti. Kartais guru tampa teisėtu vyru, o tada gyvenimas susiklosto įvairiai: štai dvi skirtingos moterų istorijos.

NENORIU BŪTI AVELĖ

Energinga, charizmatiška, vyrų žvilgsnius traukianti ekonomistė Viltė jau dvidešimt metų išteikėjusi už vyro, vadinančio save dvasios mokytoju ir bioenergetiku. Per tuos metus išmoko su juo sugyventi, išlaikydama nemažą atstumą, nes, kaip pati sako, nenorėjo ir nenori prarasti savęs.

Viešumoje visada palaikau savo vyro įvaizdį, tačiau nelankau jo kursų, neklausau paskaitų, nepasikliauju jo mokymu. Kodėl? Nenoriu visiškai priklausyti nuo vyro – juk esu savarankiškas žmogus. Keista, kad kiti pasidaro visiškai nuo jo priklausomi: moteriškės ima skambinti jam naktimis, nes nežino, ką daryti, pavyzdžiui, suskaudus pilvą. Arba visai rimtai teiraujasi: „Žinote, norėčiau pasididinti krūtine, ką jūs manote? Ar verta?“ Anksčiau būdavo pikta, dabar – tik juokinga... Kai kurie patenka į tokią guru priklausomybę, kad negali be jų palaiminimo žengti net mažo žingsnelio. Manau, kad tai yra didžiulė dvasinė tinginystė: žmogus tingi spręsti savo problemas ir permeta jas kitam – taip juk patogiau. Aš esu iš tų, kurie nori patys atsakyti ir už savo elgesį, ir už savo mintis. Žalioje jaunystėje pasvajodavau: kaip būtų gera turėti tokį protingą asmeninį

guru, kuriam galėtum pasipasakoti ir sulauktum išmintingo patarimo, bet štai kai ta mano svajonė išsipildė, supratau, kad ne viskas taip paprasta.

Pirmuosius penkerius metus gėrėjau-si ir žavėjau-si juo. Buvo nuostabu, kad anksčiau niekuo netikėjęs mano vyras atrado turįs tokių galių, kokių nė neįtarė, ir ėmė jomis dalytis su kitais. Norėjosi džiaugtis kartu su juo ir kojas jam plauti. Bet laikui bėgant viskas ėmė keistis. Mačiau, kaip mokiniai jam pataikauja, žvelgia į jį kaip į šventą paveikslą, tiki kiekvienu žodžiu ir niekada nedrįsta išsakyti savo nuomonės. Vyras ėmė jaustis didis – toks didis, kad supratau, jog mano pareiga yra jį kartais truputį nuleisti ant žemės.

Manau, kad elgiuosi teisingai, kartais šiek tiek apkirpdama jam sparnus, nes turiu pavyzdžių, kad ilgainiui tokie žmo-nės susergera didybės manija: pasijunta

pasaulio valdovais psichiatrijos ligoni-nėse. Kai tik maniškis pradėjo domėtis ezoteriniais dalykais, tuo susidomėjau ir aš, net vaikščiojau į kitų mokytojų paskaitas: buvo įdomu, ko jie moko. Ir padariau išvadą: visi į vieną kelią eina skirtingais takeliais. Vieni – pas jogus, kiti – pas kunigus, tretį – pas ekstrasen-sus. Ir visi jie iš dalies sprendžia kieno nors problemas. Tik štai pati save laikau jau subrendusiu žmogumi, pakanka-mai prisiskaičiusiu knygų, kad turėčiau nuomonę bet kuria man rūpima tema, be to, manau, kad harmoningam gyve-nimui užtektų laikytis 10 Dievo įsakymų. Jei tik kas turėtų valios jų laikytis... Antra vertus, suprantu, kad į visus šiuolai-kiniams žmonėms kylančius klausimus neatsako vien tik tikėjimo dogmos. Todėl jie ieško ko nors daugiau: vieni – dvasinių praktikų, kiti – tam tikrų žinių. Atskira tema – įsimylėjusios mokinės... Ne visada mano vyras atsilaiky-davo prieš jų žavesį, oi, ne visada. Na, vyrai tokiomis aplinky-bėmis reikia būti beveik šventuoju, nes jos prikimba taip, kad neatplėši. Be to, aš, žmona, niekada jo taip ne-liaupsinau ir nekėliau ant pjedestalo, kaip jos, nors stengiausi padėti. Buvo dalykų, kurie mane, tiesą sakant, juoki-no. Tarkim, žiūri jis krepšinio varžybas ir išdidžiai sako: „Aš turiu galių padėti tai komandai, matai, ji jau laimi.“, o aš vos tvardausi, nes žinau, kad žiūri kartojamą ▶

KAI VYRO MOKINĖS IMA AIKČIOTI, KOKIA ESU LAIMINGA SU JUO GYVENDAMA, NORISI NUSIJUOKTI: MIELOSIOS, NIEKO JŪS NEŽINOTE!

FOTOGRAFAS MARIUS ŽIČIUS

NĖRA LIFTO Į LAIMĘ

Alternatyviosios medicinos specialistas, parapsichologas, reiki meistras, knygų autorius **Martynas Driukas** sako, kad dabar tikrai yra nemažai ne tik dvasinių ieškotojų, bet ir dvasinių vartotojų, besitikinčių žaibiško ir efektingo būdo tapti laimingiems.

Žmonės dažnai mąsto vartotojiškai: atėjau, susimokėjau – įteikite man tą laimingo gyvenimo raktą...

Dvasinis kelias nėra euforija. Kai kuriems žmonėms reikia visai nedaug, kad jie būtų laimingi, todėl nenuvertinčiau tų paskaitininkų ar seminarų organizatorių, kurie greitai persikvalifikavo iš vadybininkų į gyvenimo būdo vadybininkus, – kai kam šiek tiek jie, žinoma, padeda, tačiau tai laikini tvarsčiai. Norintiems rimtų pasikeitimų reikėtų žinoti, kad greitų ir labai lengvų būdų nėra. Renkantis dvasinius mokytojus ar kokias nors dvasines bendruomenes labai svarbu būti atsargiems: žinau atvejų, kai eksperimentuoda-

reportažą... Ne vienas jo mokinių yra man sakęs, kad vyras visai kitoks, kai aš šalia. Tada, manau, jis negali visiškai įsijausti į guru vaidmenį – juk žinau, kad mėto purvinas kojines, kad nėra toks didis, koks mano esąs, o ir pats supranta, kaip gerai esu jį perkandusi. Tik tiek, kad visada saugojau šeimą ir trapų mūsų ryšį, – man tai svarbu.

Ir kai vyro mokinės ima aikčioti, kokia esu laiminga su juo gyvendama, norisi joms į akis nusijuokti: mielosios, nieko

jūs nežinote! Matytumėte, koks jis pavargęs grįžta po savo seansų, koks piktas, koks viskuo nepatenkintas ir net nesugeba būti elementariai mandagus. Kartais man jo gaila – ne juokas, kai keli žmonės iš eilės pasakoja apie ligas, mirtis, kančias. Galiu patvirtinti, kad jis yra geras bioenergetikas, daug kam padėjęs, daug ką išgydęs, daugelį privertęs kitaip mąstyti, įtikinęs niekada nebijoti keistis, tobulėti – tik tada ir pasaulis aplink tave pasikeis.

TARNAUTI – NE VERGAUTI

Rami, švelniai besišypsanti leva – menininė. Trejus metus ištekęs už dvasinio mokytojo. Patenkinta savi-mi, juo, gyvenimu apskritai. Iki pažinties su savo žmogumi, kaip pati sako, klaidžiojusi klystkeliais, patyrusi nemažai skausmingų išgyvenimų. O ką dabar jai reiškia gyventi su guru?

Manau, kad bet kuriai moteriai, atsiduriančiai šalia mokytojo ir planuojančiai su juo ateitį, verta prisiminti: tu turi temptis iki jo ir eiti kartu su juo. Nema-nau, kad tai didelė auka. Iki tol į savo gyvenimą vis pritraukdavau netikusius vyrus – gerai, kad suvokiau, jog proble-ma esu aš. Ėmiau iš esmės gilintis į vyro ir moters santykius, ieškoti atsakymų į savo klausimus, daug skaičiau. Atradau, kad visuose rimtesniuose raštuose, pradedant Šventuoju Raštu, nurodyta, kad moteris į šį pasaulį ateina mokytis mylėti ir tarnauti savo vyrui. Ir arba ji padeda jam eiti savo tikslo (dažniausiai rašoma – Dievo) link, tą tikslą jau matyda-ma ir kaip savo siekį, arba nori tik vieno – kad jis atsigręžtų tik į ją ir ją laikytų svarbesne už pagalbą kitiems. Bet antruoju atveju anksčiau ar vėliau įvyksta santykių griūtis.

Reikia būti pasiręngusiai dalykams, kurių kitos moterys gal nė nepatiria... Tarkim, pas mane ateina jo mokinės, atsiprašo, kad labai blogai tokioje situa-cijoje jaučiasi, bet, esą, nieko neįstengia padaryti: jos žavisi mano vyru ir netgi jo geidžia. Aš į jas žvelgiu su užuojauta: galiu tik įsivaizduoti, kas dedasi jų galvo-se, kad svajonių objektu tampa nelais-vas, vedęs, vyras. Lieka tik padėti joms susivokti... Aišku, kad mano vyras yra ne

vien mokytojas, bet ir žemiškas vyras, kuris dažnai būna apsuptas nuostabių moterų, daugybę kartų žavesnių už mane, varstančių jį susižavėjusiais žvilgs-niais. Tačiau aš visada juo pasitikiu, nors jo nedievinu, nelaikau įsikibusi. Supran-tu, kad mokytoju labai lengva susižavėti, bet jei esi sąmoningas žmogus, toliau neisi. Ar eitų mano vyras? Taip, moter-riai tokiais atvejais gali kilti ir baimė, ir pavydas, bet vienintelis dalykas, ką galiu padaryti, tai tik padėti savo vyrui tęsti darbą ir juo pasitikėti. Kasdien pasimel-džiu, kad jį Dievas vestų ir globotų. O jei nutiktų taip, kad jį aukštesnės jėgos išvestų iš šeimos, turbūt susitaikyčiau, suprasdama, kad tai tiesiog reikia išgy-venti mums abiem. Toks nusiteikimas yra vienintelis būdas išlaikyti

harmoningus santykius: ne būti įsikibusiems vienam

kito, atsigręžusiems

TIK vienam į kitą, bet eiti į bendrą tikslą.

Cia ne sausa te-orija, o realybė: kai tik moteris savąjį guru sudievina, jis iš jos atimamas. Banaliai pasakius, pirmoje vietoje moteriai turėtų būti Dievas, antroje – vy-ras, kuriam tarnaudama ji gauna aukštesniųjų jėgų palaiminimą. Žodis „tarnystė“

daug kam gali nuskambėti kaip „ver-gystė“, bet man tai yra pasaka, kurioje dabar gyvenu. Pas vyrą ateina žmonių, aš stengiuosi maloniai juos priimti, rūpinuosi, kad jie gerai jaustųsi. Jei kam nors labai blogai, pas mus važiuoja ir naktį: priglaudžiame, apnakvindina-me, paglobojame, kartais ir pagyventi leidžiame. Kasdien mokausi išmintingai reaguoti į viską, kas vyksta. Džiaugiuosi, kad kuriant šiuos santykius nebesu ats-kirai: jaučiuosi esanti vyro dalis, kaip ir jis – mano. Supratau paprastą tiesą, kad kitas žmogus niekada nėra kaltas dėl to, kas mums nepatinka, – mes patys kalti, kad taip reaguojame.

AR BŪTINA IEŠKOTI DVASINIO MOKYTOJO? GAL UŽTENKA TOBULĖTI PATIEMS?

VITA ŠUMSKYTĖ, ADMINISTRATORĖ:

„Tikiu, kad niekas gyvenime nevyksta atsitiktinai. Tad jei dvasinis mokytojas bus tau reikalingas, jis ir atsiras. Aš jo neieškojau – jis ėmė ir atsirado mano gyvenime. Ko mane išmokė? Meilės. O meilė įkvėpė savarankiškai siekti vidinės gerovės ir ramybės. Tą sėkmingai ir darau. Akivaizdu, kad dvasingumas, dvasinės praktikos, dvasiniai mokytojai pasidarė labai madingi mūsų modernioje visuomenėje. Bet kol nebus nuoširdumo, o tik betikslis vartotojiškumas siekiant pritapti prie daugumos, nebus ir tikro rezultato.“

RAMUNĖ STRAZDAITĖ, DRABUŽIŲ DIZAINERĖ:

„Manau, kad galima tobulėti ir pačiam, bet tai reikia daryti nuolat, t. y. kasdien: skaityti tam tikrą literatūrą, stebėti kiekvienos dienos įvykius, apgalvoti, analizuoti juos. Aišku, ateina diena, kada mokytojas reikalingas, bet jei stengiesi tobulėti, jis pasirodo savaime. Šiaip, kaip sako išminčiai, mes esame vienas kitam mokytojai, tik reikia tai sąmoningai priimti.“

SKAIVA JASEVIČIŪTĖ, RADIO LAIDŲ VEDEJA:

„Man niekada nepatiko nei savigalbos knygos, nei se-minarai „Kaip daryti įtaką kitiems“ ar panašiomis te-momis. Bet, manau, kiekvienas renkasi savo kelią. Gal kitiems žmonėms reikia pavyzdžio, į kurį jie norėtų lygiuotis? Aš jaučiuosi ganėtinai stipri, todėl dvasinio vadovo neieškau.“

NUOTRAUKOS VIGANTO OVADNEVO (1), LUKO BALANDŽIO (1) IR IŠ ASMENINIO ALBUMO (1)